

ENGLANNIN LIBERAALIT JA IRLANTI

Sillä, mitä tapahtuu nykyään Englannin parlamentissa Irlannin *homerulea* (itsehallintoa eli oikeammin Irlannin autonomiaa) koskevan lakiehdotuksen yhteydessä, on valtava merkitys sekä luokkasuhteiden näkökannalta että kansallisuus- ja agraarikysymyksen selvittämisen kannalta.

Englanti on vuosisatoja orjuuttanut Irlantia, se on saattanut Irlannin talonpojat kauhistuttavaan kurjuuteen ja kiduttavan nälkäkuoleman partaalle, karkottanut heitä mailtaan ja pakottanut satoja tuhansia ja miljoonia jättämään kotimaansa ja muuttamaan Amerikkaan. XIX vuosisadan alussa Irlannissa oli $5\frac{1}{2}$ miljoonaa asukasta, nykyään on ainoastaan $4\frac{1}{3}$ miljoonaa. Irlanti on autioitunut. XIX vuosisadan kuluessa siirtyi Amerikkaan yli 5 miljoonaa irlantilaista, ja Yhdysvalloissa on tällä haavaa irlantilaisia *enemmän* kuin Irlannissa!

Irlannin talonpoikain ennen kuulumaton kurjuus ja kärsimykset ovat eräs opettavainen mallinäyte siitä, kuinka pitkälle menevät „hallitsevan” kansakunnan tilanherrat ja liberaaliset porvarit. Englanti on turvannut „loistavan” taloudellisen kehityksensä, koko teollisuutensa ja kaupankäyntinsä „kukoistuksen” huomattavalta osaltaan sen luontoisilla urotöillä Irlannin talonpoikaiston suhteen, jotka johdattavat mieleen venäläisen maaorjanomistajan rouva Salytshihan.

Englanti „kukoisti”, Irlanti nääntyi ja pysyi kehittymättömänä, puolivillinä, puhtaasti maanviljelysmaana, rutiköyhien vuokratalonpoikien maana. Mutta vaikka Englannin „valistunut ja liberaalinen” porvaristo halusikin niin kiihkeästi ikuistaa Irlannin orjuutuksen ja sen kurjuuden, niin

reformi kuitenkin lähestyi kiertämättömästi, sitäkin suuremmalla syyllä, että vapaudesta ja maasta käydyn Irlannin kansan vallankumoustaistelun purkaukset tulivat yhä uhkaavammiksi. Vuonna 1861 muodostui irlantilainen vallankumouksellinen *feeniläisten* järjestö. Amerikkaan muuttaneet irlantilaiset auttoivat sitä kaikin keinoin.

Vuodesta 1868, Gladstonen, tuon liberaalisten porvarien ja typerien pikkuporvarien sankarin, ministeristön ajoista lähtien, alkaa Irlannissa *reformien aikakausi*,— jota on kaikessa rauhassa kestänyt nykypäiviin saakka, s.o. vähää vailla puoli vuosisataa. Oo, liberaalisen porvariston viisaat valtiomiehet osaavat „kiiruhtaa hitaasti” „reformineen”!

Karl Marx oli asunut noihin aikoihin mennessä jo yli 15 vuotta Lontoossa ja seurannut mitä suurimmalla mielenkiinnolla, mitä suurimmalla myötätunnolla irlantilaisten taistelua. Marraskuun 2 p:nä 1867 hän kirjoitti Friedrich Engelsille: „Olen yrittänyt kaikin tavoin saada Englannin työläiset ilmaisemaan myötämielisyytensä feeniläisten taistelua kohtaan. Ennen katsoin Irlannin eroamisen Englannista mahdottomaksi. Nyt katson sen välttämättömäksi, vaikka eroamisen jälkeen asia päätyisikin federaatioon...” Kirjeessään saman vuoden marraskuun 30 päivänä Marx palaa uudestaan samaan aiheeseen: „...„Herää kysymys: mitä meidän olisi neuvottava Englannin työläisille? Minun mielestäni heidän on otettava ohjelmansa kohdaksi liiton purkaminen” (Irlannin liiton purkaminen)— „lyhyemmin sanoen, palautettava vuoden 1783 vaatimus, mutta tehtävä se demokraattiseksi ja mukautettava nykyisiin olosuhteisiin. Irlannin eroaminen on ainoa legaalinen ja sen vuoksi ainoa mahdollinen Irlannin vapautuksen muoto, jonka täytyy sisältyä *Englannin työväenpuolueen* ohjelmaan”⁵⁰. Ja Marx todisteli edelleen, että irlantilaiset tarvitsevat itsehallintoa ja riippumattomuutta Englannista, tarvitsevat agraarikumousta sekä tulliverotusta Englantia vastaan.

Tällainen oli se ohjelma, jota K. Marx suositteli Englannin työläisille Irlannin vapautumisen, yhteiskunnallisen kehityksen jouduttamisen ja Englannin työläisten vapauden etuja silmällä pitäen; sillä Englannin työläiset eivät voineet saada vapautta niin kauan kuin he auttoivat (tahi vaikkapa sallivat) toisen kansan orjuuttamista.

Mutta malttakaas! Hyvin monien historiallisten eri-koissyiden vuoksi Englannin työläiset osoittautuivat

XIX vuosisadan viimeisellä kolmanneksella liberaaleista riippuvaisiksi, liberaalisen työväenpolitiikan hengen läpikulkemiksi. He eivät kulkeneet vapauden puolesta taistelevien kansojen ja luokkien kärjessä, vaan inhottavien rahassakin palvelijain, englantilaisten liberaaliherrojen, perässä.

Ja liberaalit ovat *puoli vuosisataa* pitkittäneet Irlannin vapauttamista, jota ei ole saatettu päätökseen vielä nytkään! Irlannin talonpoika on vasta XX vuosisadalla alkanut muuttua vuokraajasta vapaaksi maanomistajaksi, mutta herrat liberaalit ovat panneet hänet maksamaan „*oikeudenmukaisesti*” *määritellyn lunastusmaksun!* Hän maksaa ja tulee vielä monia vuosia maksamaan yhä uusia miljoonia pakkoverona englantilaisille tilanherroille siitä hyvästä, että nämä ovat ryövänneet häntä useiden vuosisatojen ajan ja saattaneet hänet kärsimään alituisesti nälkää. Englannin liberaaliporvarit ovat pakottaneet Irlannin talonpojat palkitsemaan tilanherroja tästä hyvästä puhtaalla rahalla...

Nyt on parlamentissa käsiteltävänä laki Irlannin *home-rulesta* (itsehallinnosta). Mutta Irlannissa on pohjoinen Ulsterin maakunta; sen ovat osittain asuttaneet Englannista tulleet protestantit, jota vastoin irlantilaiset ovat katolilaisia. Ja niinpä Englannin vanhoilliset ovat nostaneet mustasotnialaisen tilanherran Purishkevitshin... ei kun Carsonin johdolla raivoisan melun Irlannin autonomiaa vastaan. Se muka merkitsisi ulsterilaisten luovuttamista toisuskoisten ja muukalaisten alamaisuuteen! Lordi Carson on uhannut kapinalla ja muodostanut aseistettuja mustasotnialaisjoukkioita.

On selvää, että tuo on turhaa uhkailua. Ei voi tulla kysymykseenkään, että kourallinen huligaaneja saisi aikaan kapinan. Eikä ole voinut tulla kysymykseenkään, että Irlannin parlamentti (jonka valta on säädetty *Englannin* lailla) „*sortaisi*” protestantteja.

Asianlaita on yksinkertaisesti niin, että mustasotnialaiset tilanherrat *pelottelevat* liberaaleja.

Ja liberaalit jänistävät, pokkuroivat mustasotnialaisia, tekevät heille myönnytyksiä, ehdottavat, että Ulsterissa toimitettaisiin *erikoinen kansanäänestys* (niin sanottu referendum) ja että reformi lykättäisiin Ulsterissa *kuudeksi* vuodeksi!

Liberaalien ja mustasotnialaisten välinen kaupanhieronta jatkuu. Reformi voi odottaa: irlantilaiset ovat odottaneet

puoli vuosisataa ja saavat odottaa vieläkin, eihän tilanherroja voida „loukata”!

Tietenkin, jos liberaalit kääntyisivät Englannin kansan, proletariaatin puoleen, niin Carsonin mustasotnialaisjoukkio hupenisi ja katoaisi heti paikalla olemattomiin. Irlannin rauhanomainen ja täydellinen vapaus olisi turvattu.

Mutta olisiko sellainen ajateltavissakaan, että liberaaliset porvarit pyytäisivät proletariaattia avukseen tilanherroja vastaan? Englannin liberaalithan ovat samaten rahasäkin palvelijoita, jotka kykenevät vain tekemään renginpalveluksia Carsonille.

*„Putj Pravdy” № 34,
maaliskuun 12 pnd 1914*

*Julkaistaan „Putj Pravdy” lehden
tekstin mukaan*
